

ikke meget »længere på arbejdsmarkedet« i det forslag.

Så hævder statsministeren, at der er orden i økonomien, selv om de seneste betalingsbalancetal kan dokumentere det modsatte, og selv om det er en kendsgerning, at i nogle af de allervigtigste erhverv for det danske samfund, nemlig eksporterhvervene, hersker mismod og mangel på tro på fremtiden.

Vi kan fra Fremskridtspartiets side støtte begge de forslag, der er fremsat til vedtagelse her i dag, og med den rækkefølge, de kommer til afstemning i, ja, så vil det betyde, at i første omgang støtter vi vedtagelsen fra firkløveret. Når den ikke er vedtaget, så kan vi også støtte den vedtagelse fra Enhedslisten, selv om – det er til hr. Frank Aaen – den er en meget tynd kop te.

Ole M. Nielsen (KRF):

Da Kristeligt Folkepartis ordfører ikke længere kan være til stede i salen, skal jeg holde vores ordførertale, og den bliver ikke lang. Vi har ikke nogen lyst til at forlænge den her i øvrigt spændende debat.

Kristeligt Folkeparti mener, at regeringen og statsministeren på en række områder ikke har indfriet de forventninger, som de skabte før og under valgkampen i marts 1998, men vi er af den helt klare opfattelse, at spørgsmålet om, hvorvidt valgløfterne er indfriet eller ej, må afklares mellem vælgerne og statsministeren og ikke her i Folketingssalen.

Når vi i dag er medforslagsstiller på et forslag til vedtagelse, skyldes det alene ønsket om at signalere vilje til et bredt samarbejde i forlængelse af finanslovaftalen, og vi medvirker ligeledes gerne til løsningen af en række problemer, der trænger sig på i forhold til børn, ældre og sundhed, og vi fastholder selvfølgelig at støtte den aftale, som vi selv er medforslagsstiller til.

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Den politiske ordfører for CD, hr. Peter Duetoft, sagde i sit indlæg: Det kan ikke være et selvstændigt formål at grave dybe kløfter her i Folketinget. Vi må tænke os godt om. Vi må overveje klogt, hvad det egentlig er for metoder, vi bringer i brug i en politisk debat.

Det er jeg ganske enig i. Det har jeg sagt fra starten. Jeg er glad for, at det bliver understreget.

Regeringen har sat sig en række mål. Dem har vi ikke opgivet, men vi tager naturligvis også hensyn til de vilkår, hvorunder de mål skal nås. Jeg synes i virkeligheden, det største problem, som jeg har sporet mange gange undervejs i debatten i dag, er at respektere, at hvis en regering som vor ikke tager hensyn til de forandrede vilkår, der er, så når vi i virkeligheden en værre situation end den, vi havde sat os.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Jeg tror egentlig, jeg vil bede om, at det møde, der bliver holdt lige hernede på gulvet, bliver hævet.

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Debatten har nogle gange skiftet karakter fra drilleri og personangreb og den slags til nogle gange også at blive politisk.

At Enhedslisten er sur over, at regeringen har lavet forlig om finansloven for 1999, er i og for sig meget forståeligt.

At Venstre er sur over, at Venstre tabte valget, og at regeringen lavede forlig om pinsepakken med venstrefløjen, er i og for sig også meget forståeligt.

I det hele taget er det meget forståeligt, at der er nogle, der er kede af det her i dag. Bare de så ikke bliver yderligere kede af, at vi andre ikke er så kede af det, og det er jeg ret ked af at konstatere, at det tyder meget på.

Når jeg f.eks. lytter til fru Ulla Tørnæs' indlæg – hun lyder meget, meget ked af det. Jeg har både snydt, og jeg har bedraget og begået løftebrud. Jeg synes, fru Ulla Tørnæs mere og mere begynder at ligne sin forgænger. Man skulle nødig snavse hænderne til, så sender man hellere sine løjtnanter på banen, og så bruger man et af de politiske våben, der er allerfarligst at bruge: den konstante mistænkeliggørelse.

Jeg ved godt, det ikke er nyt. Jeg ved godt, det startede på valgafteften, som hr. Jacob Buksti sagde det før, for det er jo sandheden. Da valget var afgjort, så lød det: vælgerbedrag.

Og jeg skal ellers love for, at partiet Venstre kan man ikke anklage for mangel på konsekvens. Venstres nye opfindelse er nu blevet til en mærkat, der skal klistres op, helst på min person, om mistænkeliggørelse, personangreb og troværdighed. Jeg ser en lige linje fra noget, der engang blev kaldt uld i mund, til snubletråde, til famleri, til mangel på lederskab, til cykelhjelm, til Rushdie, og hvad ved jeg.